

L'ofici de pagès

El nostre benvolgut col·laborador Emili Pasqual d'Amigó, en el Calendari del Pagès publicat per l'Institut Català de Sant Isidre, insereix un treball glosant i enaltint l'ofici noble del terrassà. El treball de Pasqual d'Amigó vol ésser un esperó que faci redreçar les testes als que s'avergonyeixen d'ésser pagesos, i diu que els propietaris rurals, negligint tots els altres títols, professions i carreres, haurien de posar en llurs targes, vinyetes i envelops N. N. Pagès.

Un dia, en aquestes mateixes planes, vàrem publicar un treball, volguent posar en manifest els factors que han contribuït a que el terrassà es dongui pena, acoti el cap al pensar que a l'anar a la vila, a la ciutat, li puguin dir que es pagès.

Creiem que es podrien comptar amb els dits els propietaris que en llurs targes, posen amb tota noblesa, que són pagesos; eren els nostres avantpassats que s'enaltien de pregonar que eren gent del camp. Ara apar que fa més fi un fill d'un propietari fer-li cursar la carrera de Dret, de Medicina, i els pares de l'estudiant, a fi de tenir el fill més aprop, han partit a les ciutats a fer de senyors, deixant la casa pairal, les terres, a parcés i arrendadors. Ells sols hi van pels volts de Tots Sants a cobrar els arrendaments, i com més els puguen les despeses a ciutat, ells més apugen els arrendaments de la terra, i el pobre terrassà té de treballar, esmerçar totes les seves energies en aquella terra, que degut als arrendaments crescuts li donaran ben poc, té de sofrir a l'istiu el sol que li blaeixi la pell, i a l'hivern les glaçades que se li fiquin fins al moll dels ossos, tot per mantenir uns senyors que a l'istiu aniran a qualsevol platja de moda, i a l'hivern s'estaran dins d'una casa de qualsevol carrer de l'Aixampli, tapiçada de cortinatges, d'estors i calefacció central: el pagès té d'anar esmerçant les seves energies per mantenir aquests senyors, que es mofaran del seu apocament i la seva minça cultura.

Mentre hi hagin els propietaris que van a fer de senyor, i que els fills dels mateixos s'avergonyeixin d'ésser fills d'un poble rural, els pagesos de debó, els que treballen a la terra, seran l'escarni de molta gent, d'una sensibilitat no tan refinada com el noble terrassà.

No creiem amb hereus de propietaris, metges, advocats ni arquitectes, el vertader hereu d'un hisendat té d'estudiar tot el que estigui amb relació amb l'art de la terra, i si té ganes d'estudiar té molt camp per córrer, i amb les seves ensenyances pot fer un bé al masovers, jornalers i arrendadors de les seves terrers, posant en evidència els avenços i les evolucions de l'agricultura; i quan l'humil, el pobre pageset llucarà que el propietari sofreix amb ell, que es mira els esplets amb cura, que fa pagar els arrendaments moderats, que alterna amb ell, serà aleshores que el terrassà orgullós del seu ofici, no li punirà ésser pagès, ni renegarà d'aquests senyors que van un cop a l'any a veure'l, com si fossin esparvers, per prendre-li tots els afanys d'unes hores dures i monòtones...

V. M.

Les dones americanes contra la moda de la faldilla llarga

Les dones ianquis continuen la seva campanya contra la moda de les faldilles llargues, que va ésser llençada per París. Encar que les protestes són enèrgiques i tot indica que les dones ianquis es negaran a allargar els seus vestits, un dels més famosos creadors de modes dels Estats Units, que s'alaba de conèixer a fons la seva cliente-

la, ha manifestat que en la propera primavera portaran les faldilles llargues les que ara ataquen tant denodament.

Els atacs generals que's fan a la moda de la faldilla llarga és que les dones nord americanes fan una vida massa activa per a que la moda de la faldilla llarga resulti pràctica.

«La dona francesa — diuen les americanes — tenen temps per a vestir-se per estar-se a casa seva. La majoria de les dones americanes es veuen obligades a vestir-se per sortir al carrer i acudir al treball.»

Les més exaltades defensores de la faldilla curta diuen que la faldilla llarga no significa altre cosa que retrocedir als temps en que la dona no era més que una esclava en la vida de la llar.

Altres moltes dones que volen donar a la seva protesta sobre la faldilla llarga motius més sèrios, s'acullen a l'opinió del doctor Cummings, cap del Departament de Higiene i Salut Pública, el qual ha afirmat recentment que per motius de salut la faldilla de les dones no deu ésser llarga. Segons paraules de dita autoritat mèdica, la faldilla de les dones solament a d'arribar al genoll.

N'obstant i les moltes contraries amb que conta en aquest país la moda de la faldilla llarga, són ja moltes les dones que porten vestits de nit llargs fins el turmell.

NOTA OFICIOSA

A l'Oficina d'Informacions ha estat facilitada una nota, en la qual s'hi dona cabuda a un escrit dirigit per la representació de la Junta de Govern de la Federació Universitària escolar de Madrid, al President del Consell, on es fa constar la demanda feta al rector de l'Universitat Central, en la que a més d'exposar els cordials desitjos de col·laborar a la normalitat acadèmica, es sol·licita sien aixecades les sancions contra l'estudiant Antoni Maria Ebert, i reintegrats a les seves càtedres cinc professors.

En l'escrit es lamenten els estudiants dels obstacles posats a la constitució i funcionament de les seves entitats.

RESPOSTA DEL CAP GOVERN

El marquès d'Estella diu:

«No sé bien si tiene precedentes, ni siquiera si será bueno el que ahora establece esta Presidencia, dando contestación cumplida y cortés al escrito a ella dirigido con fecha de ayer, por la representación de la junta de gobierno de la Federación Universitaria Escolar de Madrid, ratificado por la Cámara Federal, pero como la Dictadura tiene fisonomía y sus normas en ocasiones superando a las más democráticas, paso a contestarlo.

El excelentísimo señor rector de la Universidad Central ha sido fiel transmisor a ustedes del acuerdo del Gobierno contrario a modificar la excepcional situación gubernativa determinada para el señor Ebert, y también a actuar respecto a la reintegración a sus cátedras de profesores que las abandonaron voluntariamente. Respecto a ambos puntos, el señor rector se ha producido por escrito y de palabra con la máxima insistencia, compatible con los respetos debidos, siendo doloroso para el Gobierno separarse del dictamen de tan alta y prestigiosa autoridad universitaria.

Las razones de tal proceder son obvias y paso a exponerlas concisamente.

Los catedráticos de referencia, como ya queda dicho, abandonaron sus cátedras voluntariamente y sin presión gubernamental alguna. Solo a petición personal de los interesados, y si las leyes y estatutos administrativos lo permiten, podrá considerarse el caso de reintegración que ustedes solicitan.

En cuanto al Sr. Ebert, la ofuscación de ustedes es más notoria, ya que se-

renamente sería difícil incluirle como estudiante efectivo en ninguna carrera ni disciplina, pues tránsito de unas a otras y sin aplicación para ninguna, en todas se ha ocupado y preocupado sólo de ganar predicamento de carácter más político que escolar, sobre el ánimo de sus mucho más jóvenes camaradas, para mantenerlo exitado y propicio a los fines que él persigue. De mí puedo asegurar que jamás, nadie, con igual desenfado, inoportunidad, insistencia e incorrección me abordó en la vía pública para plantear una serie de cuestiones de notoria impertinencia por la ocasión, la forma y el lugar.

Han de reconocer los firmantes del escrito que si todo lo acaecido con relación a los puntos que contesto, hubiera sido siempre anormal y por cualquier Gobierno sancionable, tratándose del que ejerce la dictadura, lo es mucho más y a pesar de ello nadie podrá negar la templanza en que se inspira, sin más límite que el impulso de su propia dignidad: La resolución firme de mantener el orden y el respeto a las jerarquías huyendo de toda claudicación de autoridad.

Concretados quedan cordialmente los dos puntos concretos del escrito de ustedes, y ahora sólo he de añadir palabras de patriotismo y consejo, con la esperanza de que sean escuchadas y atendidas por los jóvenes estudiantes, lozano plantel de futuros ciudadanos, llamados a intervenir y desenvolver la vida nacional en sus variadísimas actividades.

Recuerden el daño que produjeron los pasados alborotos estudiantiles inducidos por elementos extraños o por los propios, sordos al interés nacional, retrayendo a los extranjeros en la visita a las grandes exposiciones y dando lugar a una campaña mundial de alarmas e inquietudes, de cuyas consecuencias no se ha librado el país aún.

Yo no puedo admitir que a nombre de los estudiantes que en suma son la juventud española, se produzcan daños y zozobras en la sociedad, tan necesitada de paz y tan aviesamente examinada des de fuera por intereses contrarios al nacional.

Contra ello, si desgraciadamente surgiera de nuevo el caso vulnerando la autoridad académica, antes que la intervención de la fuerza pública, y más eficazmente espero que han de actuar los propios estudiantes que sientan y piensen de otro modo, y que estén decididos a luchar por su criterio, por lo menos con igual energía y virilidad con que trata de imponerse les el contrario.

Mejor que nada, la paz, la comprensión y el patriotismo por parte de todos.

Que Dios los inspire y guarde sus vidas.—Primo de Rivera.

El conflicte entre Uzcudun i els seus antics managers

El boxador Pauli Uzcudun ha declarat que espera la vista davant la comissió atlètica de Nova York, la solució de l'assumpte relatiu al contracte entre ell i els seus antics representants Mayer, Berthys i Arthus. També ha manifestat que de la sentència que recaigti depèn la fixació del seu programa per a l'esdevenidor.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA